

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม กรุงเทพฯ
เมื่อเช้าวันที่ ๒๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

สำคัญที่ใจให้ลงในธรรม

ก่อนจ้งหัน

(หลวงตาท่านพูดถึงการตั้งเจ้าอาวาสองค์ใหม่วัดภูริทัตฯ) องค์ไหน ๆ ที่ประชุมเห็นดีกัน องค์ไหนเป็นอันดับหนึ่ง อันดับสอง อันดับสามก็มาพูดให้เราฟังวันนั้น เมื่อสองวันก่อน เราก็ทราบมาก่อนแล้วองค์ไหนเป็นยังไง ๆ เมื่อสักขีพยานชัดเจน เราก็กังเลย ตั้งให้องค์นั้นเป็นเจ้าอาวาส พระที่อยู่ก่อนอยู่หลังไม่สำคัญ สำคัญที่เจ้าอาวาสผู้เป็นศีลเป็นธรรม เต็มเหนี่ยวแล้วปกครองวัด ให้อำนาจเต็มเหนี่ยว ใครที่จะมาอยู่ในนั้นว่ามาก่อนมาหลัง อย่างนี้ไม่สำคัญ เราบอก สำคัญที่การปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ก่อนก็ได้หลังก็ได้ เราบอก ถ้าปฏิบัติแล้วๆ ปิดออกให้หมด เราบอกอย่างขาดเลย ไม่อย่างนั้นมันจะกลายเป็นส้วมเป็นถ่านไปหมดเลยวัด ไม่ได้นะ ไม่เข้มงวดกวดขัน พระเป็นส้วมเป็นถ่านนี้ แหม สลดสังเวชนะ

นี่เราพูดถึงวัดอาจารย์เจี๊ยะ เมื่อสองสามวันพระมาประชุมกันหลายองค์ องค์ไหน ๆ ที่เป็นพระผู้ใหญ่มาประชุมกับเรา เพราะหลักใหญ่ก็คือว่าวัดอาจารย์เจี๊ยะวัดภูริทัตฯ นี่เป็นวัดที่เขาถวายที่ให้เรา เราก็พิจารณาเห็นว่าสมควรที่จะมีที่นี้เป็นวัดสักแห่งหนึ่งในวงกรรมฐาน เพราะย่านนั้นไม่มีวงกรรมฐานเลย พิจารณาเราก็เลยรับ รับแล้วต้องเป็นภาระ ไม่ใช่รับแล้วปล่อยลอยๆ มันไม่ได้ เราไม่เหมือนใคร รับให้ท่านแล้ว เราต้องเป็นภาระหาพระมาเป็นสมภารจึงได้อาจารย์เจี๊ยะท่านมา เป็นพระที่เคยกันมาแต่ไหนแต่ไร รู้จักปฏิบัติปฏิบัติธรรมวินัยด้วยกันเรียบร้อยแล้ว จึงนิมนต์ให้ท่านมาเป็นเจ้าอาวาส ท่านก็ยินดีรับ ท่านไม่ขัดข้องอาจารย์เจี๊ยะนะ ท่านจึงได้เป็นเจ้าอาวาสตั้งแต่บัดนั้นมา...
เรื่องราว

พอท่านล่วงไปแล้ว เจ้าอาวาสองค์ใหม่ขึ้นมาจะมาตั้งสุมสี่สุมห้าไม่ได้ แล้วพระทั้งหลายก็ทราบดี หลักความจริงก็เป็นอย่างนั้น เมื่อท่านอาจารย์เจี๊ยะล่วงไปแล้วกรรมสิทธิ์ก็มาลงเราผู้เป็นเจ้าของเดิม เพราะเรามอบถวายอาจารย์เจี๊ยะให้เป็นสมภาร เมื่ออาจารย์เจี๊ยะล่วงไปแล้วก็ต้องเป็นเรื่องของเราเป็นภาระอีก นี่แหละเรื่องที่ตั้งเจ้าอาวาส ตั้งองค์ไหนก็ตามจะไม่พ้นกับเราที่ให้ข้อคำปรึกษาหรือลงใจให้ วังนั้นเลย จึงได้มาปรึกษาหารือกัน ก็เป็นอันว่าตั้งไปแล้วเราบอกเลย เพราะเราสังเกตสังกา-ทดสอบดูทุกองค์ บรรดาที่ควรจะมาเป็นสมภารเจ้าวัดที่วัดภูริทัตฯ องค์นี้อันดับหนึ่ง องค์นี้อันดับสอง องค์นี้อันดับสาม

ให้พระช่วยสอดช่วยส่อง ช่วยตรวจตราดู องค์ไหนสมควรจะไปเป็นเจ้าวัดที่ภริทัตตะ จึงลงความเห็น แน่ใจ จึงให้เป็นเจ้าอาวาสวัดนั้น เราสั่งให้เป็นเจ้าอาวาสแล้ว

เรื่องที่ว่าพระมาอยู่ก่อนอยู่หลังไม่ถือเป็นสำคัญ เราบอก ถือเป็นสำคัญที่เป็นเจ้าอาวาสมีอำนาจที่จะปกครองวัดด้วยความเป็นศีลเป็นธรรมตลอดไป ผู้มาอยู่ก่อนอยู่หลังจะถือเป็นอำนาจไม่ได้ มาอยู่ก่อนทำชั่วก็ได้ มาอยู่หลังทำดีก็ได้ อันนี้เอาความทำดีทำชั่วเป็นเกณฑ์กัน ใครจะอยู่ก่อนก็ตามถ้าไม่ดีเสียออก เราบอกชัดเจนเลย เพราะหลักธรรมวินัยไม่นิยมที่จะสั่งสมบุตรคูศ คือพระเลวๆ ไว้วินัด หลักธรรมวินัยก็มียืนยันกันอยู่แล้ว เราก็บอกเอาพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเป็นประมาณ ที่มาอยู่ก่อนอยู่หลังพระที่ปฏิบัติชั่วยๆ ไม่เอาเป็นประมาณ ให้เอาออกทันที เราสั่งไว้เลย จะมาถืออำนาจว่าอยู่ก่อนอยู่หลัง อยู่ยาวนานไม่นานไม่ได้ หลักพระวินัยพระพุทธเจ้าบัญญัติมาแล้วตั้งแต่ตรัสรู้ นี้มาอยู่ก่อนอยู่หลังสองสามวันได้ยังไง ข้อสมควรไม่สมควรพระพุทธเจ้าบัญญัติไว้แล้ว เอาอันนั้นเป็นกฎเป็นเกณฑ์ ตัดสินตามนั้นไปเลย นั่นมันก็ถูกต้อง จะมาว่าอยู่ก่อนอยู่หลังไม่ได้ เราบอก

เป็นอันว่าเราลงใจให้เรียบร้อยแล้ว บอกแล้ว ให้ผู้ที่เจ้าอาวาสชัดเจนละ นี่ก็เบาใจไปอันหนึ่ง เรื่องเป็นเจ้าอาวาสไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ โธ่ เล็กน้อยเมื่อไร ที่วัดป่าหลวงตาบัวนั้นก็ได้อ่านจันทร ท่านจันทรแต่ก่อนเป็นพระวัดป่าบ้านตาด อยู่ได้ ๖ ปี ๗ ปีนะ จากวัดป่าบ้านตาดไปอยู่ทางเมืองกาญจน์ ติดกับพม่า ไปอยู่นั้นนานอยู่ แต่เราไม่ได้เข้าไปเยี่ยม ไปถึงแค่ทองผาภูมิ ท่านจันทรยังอยู่ลึกเข้าไปอีก เราก็ไม่ได้ไป ที่นี้พอเขามาถวายที่นี้ให้เป็นวัด เราก็เลยนิมนต์ท่านจันทรมาถามถึงเรื่องความสมควรไม่สมควร ว่าหรือไม่ว่าของท่าน ควรจะรับได้ไหม “นี่ผมรับที่นี้เป็นวัดแล้ว แล้วนิมนต์ท่านมาอยู่เป็นสมภารที่นี้ชัดซึ้งไหม ทางนั้นว่าหรือไม่ว่าทางที่ท่านปกครองอยู่นั้น” “ไม่มีอะไร” ถ้างั้นให้มาอยู่วัดป่าหลวงตาบัว ท่านจึงได้อยู่มาจนกระทั่งทุกวันนี้

การที่คนถวายที่เป็นวัดๆ ให้เรามากต่อมากนะ แต่เราไม่ถือแบบโลกๆ ถือว่ารายได้เท่าไรยิ่งดีๆ เราไม่เอา ธรรมไม่นิยม ธรรมความพอดีพอดีตรงไหน เหมาะสมด้วยเหตุผลกลไก่อะไรเอาตรงนั้น ที่เขามาถวายที่ไม่ว่าที่ไหน ภาคเหนือก็มี ภาคตะวันออกก็มีที่เขถวาย เราไม่รับ เพราะหาตัวไม่ได้ หาตัวที่จะมาปกครองวัดไม่ได้ สำคัญมากนะ เราจึงไม่ค่อยรับ ใครถวายที่ไหนๆ ก็รับไม่ได้ เห็นใจสำหรับผู้ถวาย แต่ที่จะรับมานี้ต้องเป็นภาระของเรา ผู้ถวายก็เพื่อเป็นมงคล ผู้รับไว้ทำให้เสียมงคลของผู้ถวายใช้ไม่ได้

เราจึงไม่ค่อยรับนะ วัดมากที่เขาถวายเรา ถ้าว่าจะสร้างวัดนี้ โอ้ย สร้างง่ายพูดตรงๆ ไม่ใช่คุณนะ หลวงตาบัวนี่ถ้าจะสร้างวัดนี้ง่าย ง่ายทีเดียว เพราะมีผู้ถวายอยู่แล้วๆ ทั่วๆ ไปเป็นแต่เพียงว่าเรารับไม่ได้ ด้วยเหตุผลอย่างที่ว่า วัดภริทัตตะนี้ก็ลงตัวแล้ว เราสั่งให้ใครเป็นเจ้าอาวาสเรียบร้อยแล้ว เพื่อนฝูงที่มาปรึกษาหารือกันทุกองค์ เห็นพร้อมกันหมด

เป็นอันว่าลง นี่ก็เรียกว่าเป็นเจ้าอาวาสตั้งขึ้นมาใหม่ ที่ได้ตั้งเพราะวัดนี้เราเป็นเจ้าของ แล้วนิมนต์อาจารย์เจี๊ยะมาอยู่ เมื่ออาจารย์เจี๊ยะล่วงไปแล้ว ภาระต้องอยู่กับเรา เพราะฉะนั้นเราจึงรับผิดชอบทุกอย่าง เห็นว่าเรียบร้อยแล้วจึงผ่านไป เช่นอย่างเป็นเจ้าของอาวาสองค์นี้เรียกว่าเราก็ก่อนไป องค์นี้ก็เป็นผู้มีอำนาจตามเดิม

มีเท่านั้นละที่เราสร้างวัด รับที่สร้างวัดก็มีภูริทัตๆกับวัดป่าหลวงตาบัวเมืองกาญจน์ วัดป่าหลวงตาบัววัดทางหนึ่ง ท่านจันทร์พอเข้ากันได้กับเราก็คือเมตตาสัตว์ เราเมตตาสัตว์อยู่แล้ว พอดีท่านจันทร์ก็เมตตาสัตว์ ปฏิบัติต่อสัตว์ได้ดี ถึงอันอื่นจะมีโลเลโลกเลกบ้างเราก็ยังพออยู่ในขั้นให้อภัย เราก็มองถือถือสา เหมือนหนูหนวกตาบอดไปเสีย เพราะเราถือจุดใหญ่คือเลี้ยงสัตว์ได้ดี เราเอาตรงนั้นละเลี้ยงสัตว์ได้ดี สัตว์นี้ โถ ตอนเข้าหมู่ป่าอยู่บนภูเขาเป็นร้อยๆ ไม่ใช่ร้อยๆ นะ ไหลลงมากินข้าวกับท่าน นกยูงก็เป็นร้อยๆ ตอนนี่เต็มไปหมด ท่านเลี้ยงดูทั่วถึงกันหมด

พอทุกตัวกินอิ่มแล้วต่างตัวขึ้นเขาเลย ไม่กวนเรา ทั้งนกยูงทั้งหมู่ป่า ก็ยังเหลือแต่สัตว์ที่เลี้ยงอยู่ในวัดยั่วเยี้ยๆ อยู่เป็นประจำ เขาอยู่นั้นเป็นประจำ ส่วนสัตว์ที่จรมากินเป็นเวลาก็คือหมู่ป่า แล้วก็นกยูง อันนี้มีแต่พวกหลายๆ ร้อยๆ นะ ที่ท่านเลี้ยงดูทั้งหมด ท่านเมตตาดี นี่เข้ากันได้กับเราดี อย่างอื่นจะผิดจะพลาดอะไรไปบ้างถ้าพอให้อภัยได้เราก็กให้อภัย ไม่ได้บอกว่าให้อภัยแบบหนูหนวกตาบอดไป ไม่ค่อยสนใจละนะ ถ้ามันไม่สำคัญ ถ้าสำคัญไม่ได้นะเรา อันนี้พออยู่ได้ก็คือท่านรักสัตว์

วัดนี้ชีวิตของสัตว์ทุกตัวมาอยู่กับท่านหมด หมู่ป่าสามสี่ร้อย นกยูงประมาณสักสองร้อยเต็มในวัดตอนเช้าบริเวณนี้มีแต่หมู่ป่า-นกยูง เขาหลงมากินอาหาร ทางนี้ก็จัดให้ทั่วไปหมด เขากินอิ่มแล้วเขาขึ้นเลย เขาไม่กวนเพราะเขาเป็นสัตว์ป่า แต่มาอาศัยคน เห็นว่าคนเป็นคุณต่อเขา ไม่เป็นโทษ เขาก็มาอาศัยกิน กินแล้วเขาไป เขาไม่มาทะเลาะอะไรทั้งนกยูงทั้งหมู่ป่า เสือกก็ดู ๑๓ ตัว หนูนะเห็นไหม ที่ไหนทั่วประเทศไทยเราใครเลี้ยงเสือได้ถึง ๑๓ ตัวก็มีท่านจันทร์นั้นละ ที่มันลบล้างอะไรๆ ไปได้ ท่านดีหลายอย่างๆ เราก็กินแล้วอะไรที่ผิดที่พลาดบ้างนิดๆ หน่อยๆ เราก็กินหนวกตาบอดไปเสีย เพราะเราถือเอานี้เป็นจุดใหญ่นอกจากเป็นเรื่องสำคัญ ถ้าเรื่องธรรมดาๆ ผิดพลาดนิดหน่อยธรรมดาเราก็กินถือถือถือสา

นี่ละการสร้างวัดจึงลำบากนะ วัดนี้เป็นหัวใจของชาวพุทธเรา ไปตั้งบ้านตั้งเรือนที่ไหนต้องมีวัดมีวาเป็นขวัญใจ ได้ไปกราบไหว้บูชา ทำบุญทำทานในวันว่าง หรือวัน ๘ คำ หรือ ๑๔ คำ ๑๕ คำ ได้ไปวัดไปวา ชุ่มตาชุ่มใจ ที่นี้แต่ละวัดเป็นยังไง พอที่จะให้ความอบอุ่นแก่ผู้มาอาศัยได้ไหม นี่อันหนึ่งที่สำคัญ ต้องได้คัดได้เลือกพระนะ ถ้าพระไม่ดีมาก็มาทำความเลวร้าย ทำจิตใจของคนให้ชอกช้ำไปหมด ไม่ดี จึงต้องได้ระมัดระวัง เพราะ

เมืองไทยเรากลือพุทธศาสนาเป็นหัวใจของชาติไทยเรา กลือพุทธศาสนาก็ต้องถือพระเป็นสำคัญ ถือวัดวาเป็นสำคัญ ถ้าพระไม่ดีวัดไม่ดีมันจิตชิดไปหมด เทียวแห้งไปหมด

ถ้าพระดีเข้าไปวัดไหนๆ ชุ่มเย็นๆ ใจ ใจชุ่มเย็นเสียอย่างเดียวยังอื่นไม่ค่อยมีความหมายนะ ยิ่งกว่าใจที่ชุ่มเย็น จิตใจเป็นเรื่องใหญ่โตมาก ทุกข์ทั้งโลกนี้มารวมอยู่กับใจทั้งหมด โลกกว้างแสนกว้างอย่าเข้าใจว่าทุกข์จะมาอยู่ที่นั่นที่นี่ มาอยู่ที่หัวใจของแต่ละคนละสัตว์ ทุกข์อยู่ที่หัวใจ ทีนี้เวลาอบรมจิตใจให้ตั้งตามถูกต้องตามแนวทางแล้ว ความสุขทั่วแดนโลกนี้มารวมอยู่ที่ใจ ใจจึงเป็นที่รวมแห่งความสุขและทุกข์ นอกนั้นไม่มีอะไรเป็นภาระรับความสุขความทุกข์ได้เหมือนใจ ด้วยเหตุนี้ใจจึงต้องได้รับการอบรมในทางที่ถูกที่ ดี เพื่อเป็นภาระอันดีงามรับสิ่งที่เป็นมงคลไว้แจกจ่ายให้เป็นความร่มเย็นทั่วหน้ากัน ต่างกันอย่างนั้นนะ

โห การสร้างพระให้ดีเป็นของง่ายเมื่อไร สร้างคนให้ดีก็ยากเป็นอันหนึ่ง และสร้างพระให้ดียิ่งยากเข้าไปอีกนะ ยากมากทีเดียวสร้างพระให้ดี ถ้าเป็นเจตนาที่เป็นอรรถเป็นธรรมอยู่แล้ว การปฏิบัติหรือปกครองกันก็ไม่ค่อยหนักใจ ผิดพลาดด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ไม่ใช่ผิดพลาดด้วยอสังขิตาความไม่ละอายบาป เรื่องความไม่ละอายบาปนี้เป็นไฟไปเลย ไปอยู่ที่ไหนไม่ได้พระแบบอลัชชี อสังขิตาไม่ละอายบาป ไปที่ไหนเป็นไฟไปเลย การปกครองกันจึงลำบากตรงนี้

ทีนี้ต่างองค์ต่างอยู่ด้วยกันเป็นอรรถเป็นธรรม ผิดพลาดก็มีบ้าง ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็มีผิดพลาด แต่ผิดพลาดเหล่านี้ไม่ได้ถือเป็นสำคัญ เพราะไม่มีเจตนาเข้าแฝง ถ้ามีเจตนาเพื่อความผิดพลาดแล้วร้ายแรง ท่านจึงบอกว่าอลัชชีฯ หมดยางอายหมดราคา ท่านว่าอลัชชี เป็นคนหมดยางอาย เป็นคนหมดราคา ไม่มีประโยชน์อะไรเลย เลวขนาดนั้น ถ้าเจตนาเข้าไปแฝงถึงไหนจะทำความเลวร้ายให้อย่างนั้นเอง ถ้าธรรมอยู่ที่ไหนมีส่วนผิดพลาดเป็นธรรมดา เจตนาส่วนใหญ่คือเป็นธรรมมีอยู่ อันนี้ลบล้างกันไปได้

เพราะฉะนั้น พระที่มาอยู่ร่วมกันเป็นจำนวนมากถ้าต่างองค์ต่างตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรมจริงๆ แล้วปกครองกันง่ายนะ ง่าย เพราะต่างองค์ต่างมุ่งต่อธรรม ผิดถูกประการใดยอมรับกันทันที ๆ เลย นั่น เพราะมุ่งต่อธรรม อะไรผิดท่านปิดทันที ท่านไม่มีทิฐิมานะจะได้จะเถียงกัน พระผู้มุ่งอรรถมุ่งธรรมปกครองกันง่าย หัวหน้าที่เย็นใจ ยกตัวอย่างสมัยปัจจุบันนี้ก็คือหลวงปู่มั่นเรา พระจะไปอยู่กับท่านมากน้อยเพียงไรเหมือนผ้าพับไว้เลยนะ เรียบตลอด

นี่ละท่านผู้มาเพื่อความเป็นธรรม ครูบาอาจารย์ก็หลวงปู่มั่นยอดธรรมแล้วอยู่ในโลก ท่านก็ชุ่มเย็นของท่านเต็มเหนี่ยวอยู่แล้ว ผู้ใดเข้ามามุ่งอรรถมุ่งธรรมต่อท่าน ตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติชอบการอยู่ร่วมกันมากน้อยก็ไม่หนักใจ เย็นสบายไปตาม ๆ กันหมด เพราะ

ยอมรับความผิดถูกชั่วดีของกันและกัน ใครผิดยอมรับ ใ้อผิดไม่ยอมรับนี่ตัวอัสซี ตัวทูลี
มานะใหญ่ ตัวขวางโลกทีเดียว

ที่เราผ่านมาบรรดาวัดทั้งหลายส่วนมากวัดกรรมฐานไม่ค่อยมีเรื่อง เพราะความ
มุ่งมั่นต่อธรรมมีมาก การขัด ๆ ข้อง ๆ มีธรรมดาคนมีกิเลสพระมีกิเลสย่อมมี แต่ไม่ได้เป็น
เจตนาที่รุนแรงอะไร ก็ขัดข้องนิด ๆ หน่อย ๆ แนะนำสั่งสอนดัดแปลงกันได้ไปเลย เพราะ
ผู้นั้นมีเจตนาหวังอรรถหวังธรรมอยู่แล้ว แต่ผู้ที่ไม่หวังอรรถหวังธรรม ตั้งหน้าเป็นอัสซีชิตา
ไฟเผาโลก เผาวัดเผาเรา เผาเพื่อนฝูงนี้ลำบาก ไปอยู่ที่ไหนลำบากนะ สำคัญที่ใจให้ลงใน
ธรรมอย่างเดียวกัน เราจะอยู่ที่ไหนก็อยู่ได้ ชาติชั้นวรรณะใดที่ไหนไม่สำคัญ ธรรม
ประสานได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้หมดเลย ธรรมจึงเป็นของสำคัญ

อย่างวัดหลวงปู่มั่นเรายังไม่เคยเห็น ที่ไปอยู่กับท่านนะที่พระได้ทะเลาะเบาะแว้งกัน
อะไร ๆ ไม่เคยมี เป็นอย่างนั้นเรื่อยมา จนกระทั่งท่านมรณภาพจากไป แล้วก็มา อย่างที่เรา
ปกครองทุกวันนี้ก็ยิ่งมากนะ อันนี้ก็เดชะอยู่ เดชะบารมีของครูบาอาจารย์คุ้มเกล้าคุ้ม
กระหม่อม ก็รู้สึกว่เรียบตลอดมา ไม่เคย สำหรับวัดป่าบ้านตาดไม่เคยมีอะไร ๆ ระแคะ
ระคายหรือกระทบกระเทือนกัน ไม่เคยมี เงียบตลอดเลย นี่ก็เรียบร้อยดีสำหรับวัดป่าบ้าน
ตาด

แล้ววัดในสาขาเหล่านั้นก็เป็นแบบเดียวกัน ไม่มีเรื่องมีราว มีแต่ความสงบร่มเย็น
ในวัดป่าที่ท่านมุ่งอรรถมุ่งธรรมท่านจะไม่ค่อยมีเรื่องมีราว ผิดถูกชั่วดีอะไรตักเตือนกันได้
ยอมรับกันได้ ไปกันได้สบาย นี่ก็เป็นอย่างนั้น ใ้อแบบกางขวางคอไปที่ไหนขวางทางนั้นนี่
ลำบากนะ ส่วนมากทางด้านปฏิบัติผู้มุ่งอรรถมุ่งธรรมไม่ค่อยมีละเรื่องที่ว่ากางขวางคอ ไม่
เคยมี มีนิด ๆ หน่อย ๆ เพราะพูดกันรู้เรื่องแล้วก็ยอมรับกันทันที เพราะมุ่งธรรมเป็นใหญ่
อยู่แล้ว ส่วนเหล่านี้มันผิดพลาด ผิดพลาดก็เพื่อขวางธรรม ปิดออกเสียแล้วธรรมมันก็โล่ง

สำหรับวัดป่าบ้านตาดเราก็ได้ชมเชยพระทั้งหลาย ที่วัดป่าบ้านตาดนี้มากที่สุด รับ
พระชาติชั้นวรรณะ ฐานะต่าง ๆ กันนี้เต็มอยู่ในวัดป่าบ้านตาด ไม่ว่าชาติใด ๆ หลายประเทศ
อยู่ในนั้น มากก็เป็นอวัยวะเดียวกันเลย ประเทศไทยเรานี้ทุกภาคไปรวมอยู่ที่วัดป่าบ้านตาด
ในเมืองไทยเรานี้มีทุกภาคไม่เคยขาดพระ จากภาคต่าง ๆ มีทุกภาค ๆ อยู่ในนั้นหมด แล้ว
ประเทศต่าง ๆ ก็มาเต็มอยู่นั้น เดชะอยู่ไม่เคยปรากฏว่าพระองค์ใดได้เป็นเสนียดจัญไรต่อ
เพื่อนต่อฝูง ไม่ว่าชาติใดภาษาใดเป็นธรรมด้วยกันหมด เย็นสบาย

อย่างเรามาอย่างนี้ เมื่อคนเราลงใจในธรรมเสียอย่างเดียว มุ่งในธรรมอย่างเดียว
ฟังเสียงกันได้ง่ายตายนะ ไม่ได้ดี้อด้านนะ เช่นอย่างเรามานี้ก็เหมือนเราอยู่นั่นเอง เพราะ
หลักธรรมหลักวินัยคือองค์ศาสดาติดอยู่กับทุกองค์ ฝ่าฝืนธรรมวินัยก็ฝ่าฝืนพระพุทธเจ้า
เราอยู่นั้นก็เสีย เราไม่อยู่ก็เสีย ผู้ปกครองอยู่นั้นก็เสีย ไม่อยู่ก็เสียถ้าฝ่าฝืนธรรมวินัย ถ้า

ต่างองค์ต่างมีความแน่วแน่ต่ออรรถธรรมต่อวินัยด้วยแล้ว หัวหน້ายู่ไม่อยู่ไม่สำคัญ
หลักธรรมวินัยคือองค์ศาสดาติดแนบอยู่กับตัว ชุ่มเย็นตลอดไป พระท่านก็มาด้วยความมุ่ง
อรรถมุ่งธรรม ก็เป็นแบบเดียวกัน ผาสุกเย็นใจ

นี่ละการปกครองกันด้วยธรรมผาสุกเย็นใจ ไม่ต้องถามหาเรื่องชาติชั้นวรรณะ ฐานะ
สูงต่ำไม่ถาม เรื่องอันนั้นเป็นเรื่องโลก เรื่องธรรมเสมอกันในความดีงาม ใครดีรู้ทันที
ใครชั่วรู้ทันที นี่จึงเรียกว่าธรรม ธรรมจึงเป็นความจำเป็นมากสำหรับโลกชาวพุทธของเรา
อย่าได้ข้ามเกินธรรม เห็นว่าธรรมเป็นของไม่จำเป็นยิ่งกว่าที่เราดีเราดีขึ้นไปตามกิเลสโดย
เห็นว่าเป็นของดีนี่แหละ จะเลวแน่ ๆ ใครอย่าอวดดีอวดเก่ง

การปกครองกัน ถือธรรมเป็นที่ตั้ง ถ้ามีธรรมเป็นที่ตั้งแล้วราบรื่นด้วยกัน ให้อภัย
กันได้ง่ายที่สุด ไม่ถือสีถือสาแก่กัน ผู้ผิดก็ยอมรับเร็วที่สุด ยอมรับไปทางที่ถูก ผู้แนะนำก็
แนะนำด้วยความเป็นธรรม ไม่ได้เยอหยิ่งจองหองว่าตัวมีความรู้สอนเขาได้ดูเขาได้ไม่มี
อย่างที่เราอยู่ในวัดก็เหมือนกัน เราไม่เคยปรากฏว่าอำนาจบาตรหลวงป่า ๆ เกื่อน ๆ เข้ามา
แทรกในหัวใจเราไม่เคยมี จะดูตัวว่ากล่าวเผ็ดร้อนขนาดไหนเป็นความถูกต้องแม่นยำ
ล้วน ๆ ๆ ๆ ไปเลย ซึ่งผู้ฟังจะได้ปฏิบัติตามด้วยความนิมนวลภายในใจ ไม่มีที่จะทำให้แสดง
ใจโดยความอวดอำนาจบาตรหลวงป่า ๆ เกื่อน ๆ มาใช้กับหมู่เพื่อนเราไม่เคยมี มีแต่ธรรม
ล้วน ๆ ๆ

นี่พูดถึงเรื่องการตั้งเจ้าอาวาส การสร้างวัด พระที่มาอยู่ในวัดในวาให้เป็นความสงบ
ร่มเย็น เพราะวัดนั้นเป็นหัวใจของประชาชนชาวพุทธ เป็นที่ ๆ ๆ สร้างบ้านสร้างเรือนที่ไหน
ต้องสร้างวัดขึ้นมาเพื่อเป็นที่อบอุ่นต่อจิตใจของตน ที่นี้เวลาสร้างวัดแล้วผู้มาครองวัดคือผู้
ปฏิบัติก็ขอให้เป็นธรรม ตัวเองก็อบอุ่นภายในใจตัวเอง เกี่ยวข้องกับประชาชนก็ให้มีความ
อบอุ่นทั่วถึงกัน ใจก็เย็น ศาสนาที่ไหนเย็นที่นั่นถ้าปฏิบัติตามนี้แล้ว ถ้าศาสนาแทรกกับยา
พิษแล้วนั้นละอาศัยศาสนา ยาพิษทุกวันนี้มันแทรกกับศาสนาไป เอาศาสนาเป็นโล่บัง
หน้า ๆ แล้วมันแอบเอาไฟเผาไฟเผาศาสนาเผาหัวใจประชาชน

เวลานี้ดาษตื่นในชาติไทยเมืองไทยของเราเห็นชัด ๆ อยู่อย่างนี้จะให้ว่าไง คัมภีร์
ไบลานมีมันไม่สนใจ แต่มันอาศัยแอบศาสนานั้นแหละไป พระไม่ออกจากศาสนาเรียกว่า
พระได้ยังไปบวชเรียกว่าพระ เป็นมหาโจรในเพศของพระมีน้อยเมื่อไร นั้นมัน
แทรกอยู่อย่างนั้นซิ มันถึงเดือดร้อนมากทุกวันนี้ พระเต็มวัดเต็มวาเต็มบ้านเต็มเมือง
ประเทศไทยนี้เต็มไปหมด หากความร่มเย็นจากพระไม่ได้ มีแต่ความเดือดร้อนวุ่นวาย
กลายเป็นพระกวนบ้านกวนเมือง พระทำลายชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ไปในตัว ๆ นั้น
แหละ เพราะเรื่องมหากภัยมันแทรกกับศาสนาไป กับธรรมไป อธรรมคือภัยศาสนา ภัยของ
หัวใจประชาชนมันแทรกกับศาสนาที่โลกไว้ใจ ศาสนาโลกไว้ใจตายใจ มันแทรกเข้าไปใน

จุดนั้น ศาสนาก็เลยกลายเป็นยาพิษ ตัวมันเองตัวเป็นยาพิษ ศาสนาท่านจะมีอะไร เวลาที่กำลังหนาแน่น ขอให้ทุกคนๆ พินิจพิจารณา ทำอะไรอย่าสุ่มสี่สุ่มห้า เอาละวันนี้เทศน์เพียงเท่านั้นละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz